

Stāvēt kā lieciniecēm

Sjūzena V. Tanere

Jauno Sieviešu biedrības vispārējā prezidente

Jūs . . . varat stāvēt kā Dieva liecinieces, veicinot ticības, mīlestības, miera un liecības garu jūsu mājās tagad.

Kad es stāvu pie šīs kanceles, es iedomājos visas pasaules jauno sieviešu sejas. Cik ļoti es jūs mīlu! It īpaši es mīlu jums apsolīt, ka mēs stāvēsim kā Dieva liecinieces visos laikos un visās lietās, un visās vietās.¹ Kā mēs to varam izdarīt? Kad es runāju, es lūdzu, lai Svētais Gars vadītu mūs un katra no mums liecinātu par to, kā mēs varam stāvēt kā Dieva liecinieces.

Kad mūsu bērni bija misionāri, viņi iemācījās, ka, ja mēs stāvam kā Jēzus Kristus liecinieki, Svētais Gars apstiprinās to liecību. Vienai no mūsu meitām bija lieliska klausītāja, kuru sauca DžiLei. Šī jaunā pieaugusi sieviete pakļāvās ikvienam jaunam bauslim, kuru viņa iemācījās, neatkarīgi no tā, cik tas bija grūti. Viņa bija studente, kura finansiāli centās iztikt ar mazumiņu, bet sāka maksāt desmito tiesu no tā brīža, kad uzzināja par šo likumu. Viņas pusslodzes darbs prasīja, lai viņa strādātu svētdienā, bet viņai bija drosme lūgt savam darba devējam pārcelt viņas darba stundas uz citu dienu, lai viņa varētu apmeklēt Vakarēdiena sapulci.

Neskatoties uz viņas centību, DžiLei joprojām nebija nelokāmas liecības par Mormona Grāmatu. Mana meita un viņas pāriniece zināja, ka viņai ir nepieciešama liecība no Svētā Gara, lai apliecinātu tās patiesumu, tādēļ gatavoja viņai stundu par Svēto Garu. Kad viņas pie tās strādāja, kaut kādā veidā tā likās nepareiza. Kad viņas lūdza par to, viņas sajuta iedvesmu iet citā virzienā, tā vietā pasniedzot stundu par Jēzu Kristu.

Kad pienāca norunātā tikšanās, misionāres DžiLei sāka mācīt par Jēzu Kristu. Pār viņas vaigiem sāka tecēt asaras. Viņa turējās jautājot: “Kas tas ir, ko es jūtu?” Tad viņas sniedza viņai liecību, ka tas ir Svētais Gars. Bija noticis tieši tas, ko viņas vēlējās. Tas bija tas, ko mūsu meita atcerējās kā vienu no vislielākajām Svētā Gara lomām, ka tas ir Kristus liecinieks. Jēzus pats teica: „Aizstāvis, ko Es jums sūtīšu. . . Tas dos liecību par Mani.“² Man meita to īstenoja tad, kad stāvēja kā Dieva lieciniece, Svētais Gars par to liecināja. Mēs arī varam stāvēt kā liecinieces, kad „mēs runājam par Kristu, mēs priecājamies par Kristu, sludinām par Kristu“ un skatāmies uz Viņu kā uz „avotu, pie kura meklēt savu grēku piedošanu.“³

Taisnīgais ķēniņš Benjamīns Mormona Grāmatā sapulcināja savus ļaudis, lai tie nāktu uz

templi, un tā viņš varēja stāstīt par Kristu un sludināt par Kristu. Viņš mācīja savus ļaudis par Tā Kunga labestību, spēku, gudrību, pacietību, bet par visu vairāk, par Izpirkšanu. Kad viņš stāvēja kā liecinieks, Svētais Gars viņam tāpat kā DžiLei sniedza liecību, ka Jēzus Kristus ir Glābējs. Ķēniņš Benjamīns tad pamācīja savus ļaudis stāvēt ticībā Kristum stingri un uzticami. Ļaudis visi sauca:

“Mēs ticam visiem vārdiem, kurus tu runāji uz mums . . . pateicoties Tā Visvarenā Kunga Garam . . . kas radījis mūsos jeb mūsu sirdīs varenu pārmaiņu, ka mums vairs nav tieksmes darīt ļaunu, bet nepārtraukti darīt labu . . .

Un mēs gribam stāties derībā ar mūsu Dievu . . . lai paklausītu visās lietās Viņa pavēlēm.”⁴

Ķēniņa Benjamīna ļaudis noslēdza derību paklausīt Dieva baušļiem, kādi ir katram no mums.

Kad jūs pildāt derību, jūs stāvēsit kā liecinieces starp līdzīgiem. Nesen mani pašas bērni un viņu laulātie draugi atcerējās gadus, kad viņi iestājās par patiesām vērtībām, kad bija draugu spiediens. Viens nepiedalījās jautrās sacensībās svētdienā; cits teica savam darba devējam, ka viņš nevar strādāt svētdienās. Viens attiecās skatīties pornogrāfisku filmu drauga mājās, kad viņam bija tikai 11 gadu; otrs atteicās kopā ar klases biedriem skatīties pornogrāfiskus žurnālus. Pēc tā abi uz kādu laiku tika ignorēti. Cits bērns atteicās pieņemt sliktu, neiejūtīgu, nepieklājīgu valodu savā darba vietā. Cits atteicās no alkoholiskā dzēriena, kuru viņa draugs bija nozadzis no viņa vecāku aizslēgtā skapja. Cits, kurš savā klasē bija vienīgais pēdējo dienu svētais, piecēlās, lai angļu valodas stundā prezentētu un beigās atbildētu uz jautājumiem par Mormona Grāmatu. Mūsu precētie bērni turpina audzināt bērnus, neskatoties uz pasaules kriticismu.

Šajos brīžos viņi jutās vieni; bet tad, kad viņi stāv kā liecinieki, viņi sajūt Svētā Gara sabiedrību, atbalstu un klātbūtni. Viņiem arī tika palīdzēts ar svētībām, kuras nāk no Dieva baušļu turēšanas. Viņš mums ir apsolījis:

“Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!”⁵

Mani bērni bija patiesi Viņa rokas atbalstīti, kad viņi liecināja par Dievu, nelokāmi pildot Viņa baušļus. Es esmu bijusi svētīta un stiprināta ar viņu piemēriem.

Ja jūs stāvat kā liecinieces savās mājās, jūs stiprināsīt savu ģimeni. Pārāk bieži mēs frāzi jauno sieviešu tēmā “Stiprināt mājas un ģimeni”⁶ iedomājamies tikai attiecībā uz nākotni,

kā jauno sieviešu atbildību kā sievietēm un mātēm, bet tā uzliek pienākumu arī kā meitām un māsām viņu mājās šeit un tagad.

Mana pašas māte palīdzēja stiprināt viņas māju un ģimeni savā jaunībā. Kā vecākais bērns neaktīvā ģimenē, viņa bija dzimusi ar ticības dāvanu. Viņa pati gāja uz Sākumskolu un kopējo stundu. Viņa kļuva piemērota tempļa laulībām ātrāk, kā viņas vecāki bija gatavi. Viņa kļuva par taisnīguma piemēru, uzticamu liecinieci, kuras piemērs palīdzēja stiprināt viņas vecākus un brāļus, un māsas. Jūs, jaunās sievietes, arī varat stāvēt kā Dieva liecinieces, veicinot ticības, mīlestības, miera un liecības garu jūsu mājās tagad, tā sagatavojot sevi darīt to pašu, kad jūs nākotnē izveidosit savas mājas. Es esmu taisnīgas, jaunas sievietes rīcības rezultāts, kura stāvēja nelokāmi un nesatricināmi, vienmēr labu darbu pārpilna.⁷

Mēs esam Jēzus Kristus liecinieces arī tad, kad priecājamies par Viņu. Kad ķēniņa Benjamīna ļaudis mācījās vairāk par Jēzu, viņi teica: “Ko mūsu ķēniņš runāja ar mums, kas mūs ir novedusi pie tām milzīgajām zināšanām, par kurām mēs priecājamies ar tik varen lielu prieku.”⁸ Kad mēs priecājamies par mūsu Glābēju, mēs atceramies Viņu un Viņa lielās svētības mums. Mēs stāvam kā liecinieces, kad mēs izpaužam pateicību un izstarojam prieku. Kā jaunā sieviete dziedāja, atklājot šo sanāksmi: “Vai neesi pamanījis, kā viss, kas tev vajadzīgs, ir tev dāvāts, ko Viņš iepriekš nolēmis?”⁹

Nesen es mācījos par divām varonīgām jaunām sievietēm, kuras stāvēja kā Dieva liecinieces, dzīvojot pēc baušļiem un izstarojot prieku par evaņģēliju. Šis ir stāsts, kuru stāstīja kāda pieredzējusi misionāre apmācības centrā.

Viņa teica, ka pirms gadiem, kad viņa bija mājās, gludināja, skatījās seriālu un smēķēja cigareti, atskanēja klauvējiens pie durvīm. Kad viņa atvēra, tur stāvēja divi vīrieši baltos kreklos un kaklasaitēs, un viens no tiem stādījās priekšā kā viņas bīskaps. Viņš teica, ka tad, kad viņš bija lūdzis, viņš bija sajutis iedvesmu lūgt viņai mācīt Jauno Sieviešu biedrībā. Viņa teica viņam, ka ir kristīta 10 gadu vecumā, bet nekad nav bijusi aktīva. Izskatījās, ka tas viņu netraucē, kad viņš parādīja viņai rokasgrāmatu un izskaidroja, kur tikties trešdienas vakarā. Tad viņa uzsvērti teica: “Es nevaru mācīt 16 gadīgas; es esmu neaktīva, un turklāt es smēķēju.” Tad viņš teica: “Jūs vairs nebūsit neaktīva, un līdz trešdienas vakaram jums jāpārtrauc smēķēt.” Tad viņš aizgāja.

Viņa teica: “Es atceros dusmu kliedzienu gaisā, bet tad es nevarēju pretoties vēlmei izlasīt rokasgrāmatu. Patiesībā es biju tik ziņkārīga, es izlasīju to no vāka līdz vākam, un tad atcerējos ikvienu vārdu no tās stundas.

Līdz trešdienai es joprojām negribēju iet, bet es pieķēru sevi braucam uz baznīcu,

nobijusies līdz nāvei. Līdz tam es nebaidījos ne no kā. Es izaugu graustu rajonā, reiz savā dzīvē biju jauniešu cietumā un izglābu savu tēvu no atskurbtuves. Un pēkšņi es biju kopējā sanāksmē, iepazīstināta kā jaunā Lauras padomniece. Es sēdēju divu Lauru priekšā un novadīju stundu vārds vārdā, pat daļu, kas saka: „Tagad jautājiet viņām“. Pēc stundas es nekavējoties aizgāju un raudāju visu ceļu līdz mājām.

Pēc dažām dienām bija vēl viens klauvējiens pie durvīm, un es nodomāju “Tas ir bīskaps, kurš ieradies, lai atgūtu savu rokasgrāmatu.” Es atvēru durvis, un tur stāvēja abas jaukās Lauras, viena ar ziediem, otra ar cepumiem. Viņas ielūdza iet svētdien uz baznīcu kopā ar viņām, ko es arī izdarīju. Man patika tās meitenes. Viņas sāka, mācot man par Baznīcu, bīskapiju, stundu. Viņas mācīja man, kā šūt, lasīt Rakstus un smaidīt.

Kopā mēs sākām mācīt citas meitenes, kuras nebija nākušas. Mēs sākām mācīt it visur, kur varējām tās atrast — mašīnās, boulinga zālēs, verandās. Sešu mēnešu laikā 14 no tām bija atnākušas, un gada laikā visas 16 meitenes pēc sarakstiem bija aktīvas. Mēs smējāmies un raudājām kopā. Mēs mācījāmies lūgt, studēt evaņģēliju un kalpot citiem.”¹⁰

Šīs divas drosmīgās jaunās sievietes stāvēja kā evaņģēlija patiesību un taisnīguma, labā un prieka liecinieces.

Kad es tiku aicināta būt par Jauno Sieviešu biedrības vispārējo prezidenti, es saņēmu svētību manā iesvētīšanā, ka mana ticība Jēzum Kristum caur manu kalpošanu tiks stiprināta. Es esmu drosmīgu sieviešu ieskauda, manas padomnieces un padome, citu palīgorganizāciju vadītāji, un manas cēlās priekšgājējas, iepriekšējās Jauno Sieviešu biedrības prezidentes. Viņas ir stāvējušas kā Jēzus Kristus liecinieces ar savu dzīvju piemēriem un pašreizējo kalpošanu.

Būdama stiprināta no šīm sievietēm, maniem ģimenes locekļiem, un stingrajām un nelokāmajām sievietēm, un vadītājām visā pasaulē, es jūtos ieskauda lielā liecinieku mākonī. Tas man ir palīdzējis “ar pacietību skriet sacensībās, kuras ir izveidotas pirms manis, skatoties uz Jēzu, mūsu ticības iesācēju un piepildītāju.”¹¹

Apsolījums par pieaugošu ticību Jēzum Kristum, kas tika dots manā iesvētīšanā, ir ticis piepildīts, kad man ir izdevība stāvēt kā Viņa lieciniecei katru dienu un it visur. Es esmu runājusi par Viņu, sludinājusi par Viņu un priecājusies par Viņu. Kad es sajutu, ka mani vārdi bija nepietiekami, tie tika Svētā Gara apliecināti. Kad es jutos nobijusies vai neatbilstoši, es tiku Viņa stiprināta un Viņa visvarenās rokas pacelta. Es zinu, ka Viņš svētīs katru no mums, kad mēs stāvam kā liecinieces. Viņš “nekad, nekad nepametīs” mūs.¹²

Lai mēs dodamies uz priekšu ar nelokāmu ticību Kristum, stāvot kā Viņa liecinieces visos laikos un visās lietās, un visās vietās, ir mana lūgšana, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Mosijas 18:9.
2. Jāņa 14:26; 15:26.
3. 2. Nefija 25:26.
4. Mosijas 5:2, 5.
5. Jesajas 41:10.
6. Skat. “Young Women Theme,” *Jauno Sieviešu personīgā pilnveidošanās* (buklets, 2001), 5.
7. Skat. Mosijas 5:15.
8. Mosijas 5:4.
9. “Praise to the Lord, the Almighty,” *Hymns*, Nr. 72.
10. Citu pierakstu par šo pieredzi skat. Joan Atkinson, “Not Me — I Smoke and Drink,” *Tambuli*, 1989. g. febr., 1920.
11. Ebrejiem 12:1-2
12. “Ak svētīgie, raugiet, cik ticības jums,” *Baznīcas dziesmas*, 6.